

DE QUAN LA GENT PARLAVA

La història que voldria explicar té com a protagonistes una lesbiana i un homosexual. Que ja es necessita valor!

Ella es deia Clàudia, i ell Eduard, un detall que podria semblar sense importància, però bé els hem d'etiquetar. Tots dos havien sofert i lluitat perquè la societat els acceptés tal com eren, però no fou fàcil, ja que la família, els amics, els coneguts i el seu entorn en general els rebutjà durant molt de temps. Però és un fet comprovat que anem evolucionant en un sentit progressista, i vingué un moment en el qual no tan sols els acceptaren, sinó que els celebraren. L'Eduard arribà, fins i tot, a líder de la secció gai d'un partit polític important i el seu pare, que s'havia resistit a admetre una situació que qualificava de rara, es va rendir un bon dia: va abraçar el seu fill i li digué que n'estava molt orgullós.

La Clàudia era violinista de concert, d'èxit, i es va trobar de cop i volta que la seva condició de lesbiana li donava una aurèola especial que contribuïa a augmentar el seu prestigi. Són gangues d'una època que no és pas que sigui millor que les altres, però no es pot negar que té avantatges.

L'Eduard era guionista de la televisió, d'una cadena poderosa, i també es va beneficiar del miracle: quan la direcció de l'emissora va saber que era homosexual, el va apujar de sou i de categoria. Era, evidentment, un triomf sensacional contra l'obscurantisme.

Per tant, tot anava bé, l'Eduard i la Clàudia eren feliços, cadascun per la seva banda. De moment, no es coneixien.

Però l'atzar vetlla a la seva manera, a vegades per a arrodonir vides, i d'altres per a introduir-hi seriosos elements de pertorbació. La Clàudia i l'Eduard es van sentir atrets pel moviment ecologista i van coincidir en una reunió de militants.

Va ésser (costa de fer-ho entendre amb poques paraules) un amor radiant a primera vista. És tan estranya la naturalesa! La Clàudia va sentir de seguida que l'Eduard era "el seu home imprescindible", i a la recíproca, l'Eduard tingué la sensació que acabava de topar amb "la dona de la seva vida". Es van mirar un instant i caigueren tots dos alhora, en rodó.

Empenyent els altres assistents a la trobada, guanyant rengles de cadires sense gaires miraments, es van acostar fins al cos a cos, amb un tremolor visible de tota l'anatomia.

-T'estimo -digué l'Eduard.

-Jo també -va respondre la Clàudia.

-Però saps qui sóc i la fama que tinc?

-Sí. I tu coneixes la meva?

-No ho puc negar.

Sortiren, van sopar junts i -prego discreció- van passar una nit extraordinària, d'aquelles dignes de figurar a qualsevol diari íntim, privadíssim.

L'endemà es van haver de lliurar a profundes reflexions. Sol passar sempre... La Clàudia digué:

-I què farem, ara?

-No ho sé pas. Jo no em veig amb cor de dir-ho als meus pares.

-A mi em passa el mateix. Ni als pares, ni als parents ni als coneguts. Ara que ja ens havien acceptat tal com érem, qualsevol s'atreveix a comunicar-los la novetat.

-Hem caigut en el terrible parany de la doble vida. Ens caldrà fingir i dissimular, fer veure que som els de sempre. És horrorós!

Es van abraçar, amb llàgrimes als ulls, i començaren el penós calvari d'una normalitat que no podien exhibir, com si retornessin de cop i volta als temps de l'antigor, sense cap protecció especial. L'Eduard arribava a l'edat de majoria i havia de presentar-se a la secció gai d'un partit polític important i el seu pare, que s'havia resistit a admetre una situació que qualificava de rara, es va rendir un bon dia: va abraçar el seu fill i li digué que s'estava molt orgullós.

La Clàudia era violinista de concert, d'èxit, i es va trobar de cop i volta que la seva condició de lesbiana li donava una protecció especial que contribuïa a augmentar el seu prestigi. Després d'una època que no es pot dir que sigui millor que les altres, però no es pot negar que té avantatges.

L'Eduard era guionista de la televisió, d'una cadena pública, i també es va beneficiar del miracle: quan la direcció de l'emissora va saber que era homosexual, el va nomenar cap de càsting. Era, evidentment, un triomf sensacional contra l'homofòbia.

Per tant, tot anava bé. L'Eduard i la Clàudia eren feliços, cadascun per la seva banda. De moment, no es coneixien.